

היא רק **בטומאת הגוף**, שאם אדם טמא אכל בשר קדשים, בזה אמר רבי יוחנן שאינו לוקה, וכפי שהתבאר לעיל שלמד את דין המלקות על האזהרה מדין עונש כרת שהוא רק אחר זריקה. אבל **בטומאת בשר**, אם אכל אדם טהור בשר קדשים טמא, **דברי הכל לוקה** אף אם אכלו קודם זריקה.

ואף על פי שאין חייבין כרת על אכילת קדשים בטומאת הגוף לפני זריקת הדם, כי עונש הכרת נאמר רק בטמא שאכל בשר קודם לאחר זריקת הדם [לפי שרק אז הותר הבשר לאכילה], היינו דווקא לגבי אדם טמא האוכל בשר קדשים. אבל לגבי אכילת בשר טמא הרי אף אם אכלו קודם זריקה, לוקה. משום **דאמר מר**: נאמר בתורה "והבשר אשר יגע בכל טמא, באש ישרף. והבשר, כל טהור יאכל בשר" [ויקרא ז]. ותיבת "**והבשר**" הכתובה בסוף הפסוק מיותרת היא, ובאה לרבות שאפילו **עצים** של המערכה **ולבונה** שמקטירים על המזבח, מקבלים טומאת אוכלים ופסולים להקרבה על המזבח, אף על גב דעצים ולבונה **לאו בני אכילה נינהו** [ולכן לא נוהגת טומאת אוכלים בעצים ולבונה של חולין, כיון שאינם דבר מאכל], **ואפילו הכי רביננהו קרא**, ריבה הכתוב את עצי המערכה ואת הלבונה המוקטרת, שיקבלו טומאת אוכלים כאילו היו אוכל. כי מעלה מיוחדת נאמרה בקדשים, ש"חייבת הקודש" מכשרתן¹ לקבל

לאוכל קודם בטומאה מדרשת "**טומאתו**" האמורה בביאת מקדש ובאוכל בשר קודם בטומאת הגוף, ולמדנו אזהרת אכילת קודם בטומאה מאזהרת ביאת מקדש בטומאה. **וכי כתב** רחמנא **הוא קרא** ד"טומאתו", הוא דוקא בטמא האוכל בשר קודם **לאחר זריקה**. שהרי פסוק זה עוסק בענין עונש כרת, שהוא נאמר רק לגבי טמא האוכל בשר קודם לאחר זריקה. ומשום כך, אין לנו ללמוד אזהרת אכילה אלא לגבי האמור בפסוק ההוא.

ומתרצינן: אפשר ללמוד מהפסוק "בכל קודם לא תגע" אזהרה בין לקודם זריקה ובין לאחר זריקה, כי **אם כן**, אם נאמר שהפסוק עוסק רק בטמא שאוכל בשר קודם אחר זריקה, **לימא קרא "בקודם לא תגע"**, בלי המילה "בכל", ונדע מזה שעוסק הפסוק באוכל בשר קודם דוקא אחר זריקת הדם, בדומה לעונש כרת, האמור רק במי שאוכל אחר זריקה. **מאי "בכל קודם"?** **שמע מינה**, מהריבוי של "בכל קודם", לרבות תרתי, בין האוכל קודם זריקה ובין לאחריה, לוקה.

גופא, טמא שאכל בשר קודם לפני זריקה —

ריש לקיש אמר לוקה, רבי יוחנן אמר אינו לוקה.

אמר אבוי: מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש

פסוק זה לרבות עצים ולבונה? שמא עוסק הפסוק בבשר דווקא, ובא לרבות רק שאין הבשר צריך "הכשר משקין" לקבל טומאה כשאר אוכלים [שאינם נטמאים מבלי שינתן עליהם תחילה משקה משבעת המשקים], משום שחייבת

קאמר, נגיעה כאכילה". הרי, שאף הברייתא דרשה דבר זה. אולם הקשה, ששם מבואר לימוד זה לגבי נגיעה בתרומה, ולא לגבי נגיעה בבשר קודם, וכן הקשו שם התוס'.

1. הקשו התוס' [סוף ד"ה והבשר], מנין שבא